המאבטח שלי

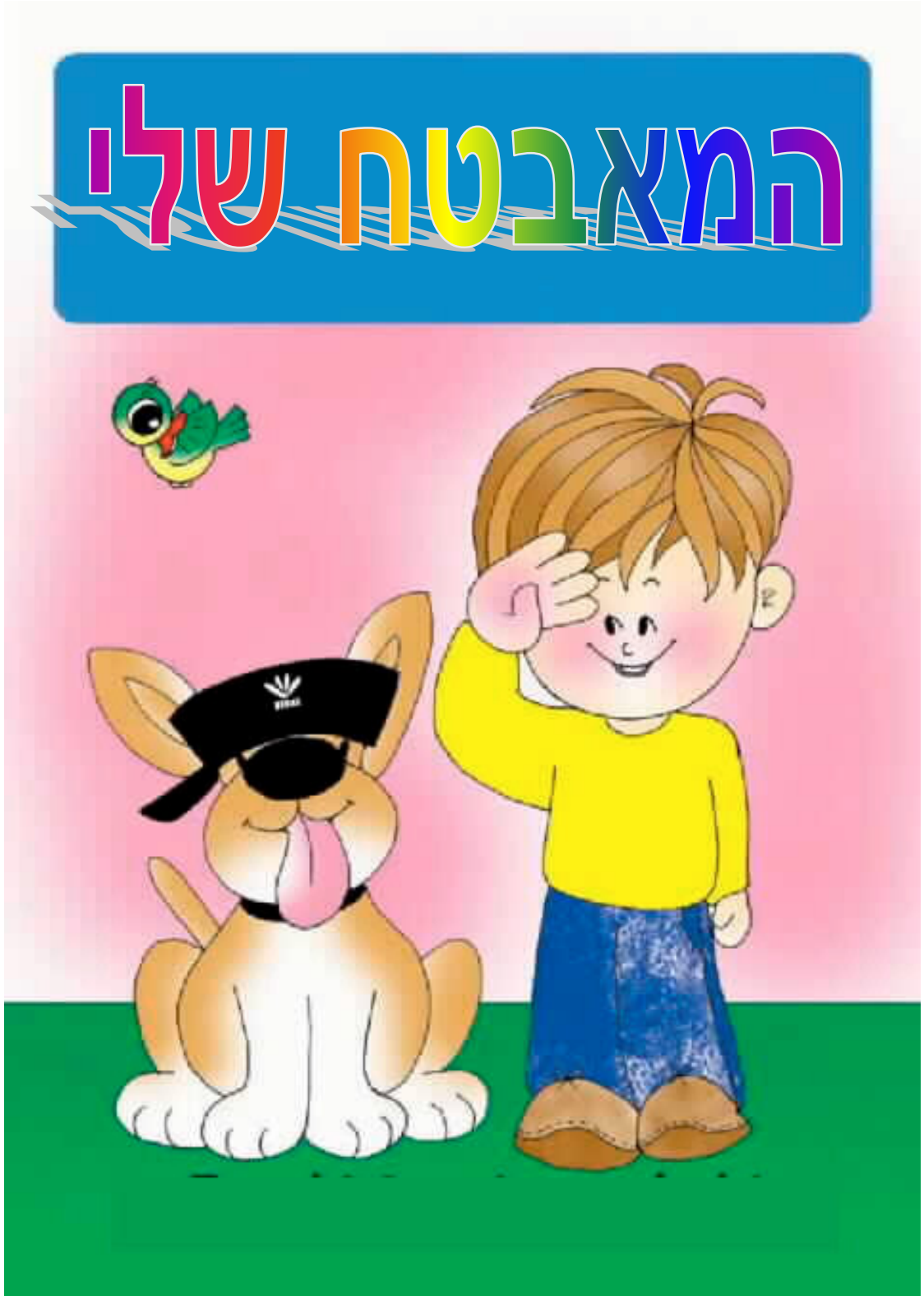

יאנאקי סוריאראצ'צ'י

ציירה וכתבה

יום אחד, בדרך הביתה, פגשתי גור כלבים קטן. הוא נראה חמוד מאוד אך איש, כנראה, לא רצה לקחת אותו הביתה.
הוא היה מכוסה כולו בבוץ, ונראה מאוד עצוב.
כשראה אותי התחיל לנפנף בזנבו, כאילו הכיר אותי.

"אוי, בני! מה הבאת הביתה? הוא מזוהם כל כך" אמרה אמא. היא כעסה מאוד.
"הוא לא יהיה מזוהם אחרי שארחץ אותו" אמרתי.

העמדתי אותו תחת ברז ורחצתי עד שהיה נקי מאוד.
"טוב" אמרתי לו "עכשיו אמא תאהב אותך."
אבל הוא רעד כולו. היה לו קר. לכן עטפתי אותו במגבת נקיה והוא נרדם.

לא עבר זמן רב ושמעתי רעש "יאפ. יאפ, יאפ!"
"הנה, הידיד הקטן שלי התעורר. איך אקרא לו?
אקרא לו יאפי" אמרתי לעצמי.
"הי, יאפי. בוא הנה" קראתי. והוא בא מיד.
מעניין. הוא כנראה יודע עברית.

הוא נפנף בזנבו והביט עלי.
"כן, אני יודע! אתה בוודאי רעב."
נתתי לו קערית חלב והוא שתה את הכל.
הבטן שלו התמלאה ונעשתה עגולה.

הוא רץ הלוך וחזור ופתאום משך במכנס שלי.
"אני יודע. אתה רוצה לשחק."

יצאנו החוצה ושיחקנו כל הערב.

יאפי גדל מהר והיה לכלב גדול. הוא נעשה הידיד הטוב ביותר שלי.
הוא הבין מה אמרתי ואני יכולתי גם להבין אותו.
כן! יכולנו כמעט לדבר זה עם זה!
ידעתי מתי הוא רעב, מנומנם, כועס או עצוב.
כן, ידעתי בדיוק.
אהבתי אותו והוא אהב אותי ודאג לי.

יום אחד טיילנו יחד. אני כמו אדון והוא, יאפי גאה ושמח.

הוא לא נתן להתקרב אלי אפילו לציפורים קטנות.
הוא גירש את כולן מרוב קנאה.

פתאום קפץ לפנינו כלב שחור, גדול ונוהם.
פחדתי והתחלתי לצעוק כי לא היה מי שיהגן עלי.
נבהלתי מאוד. אבל יאפי היה שם!

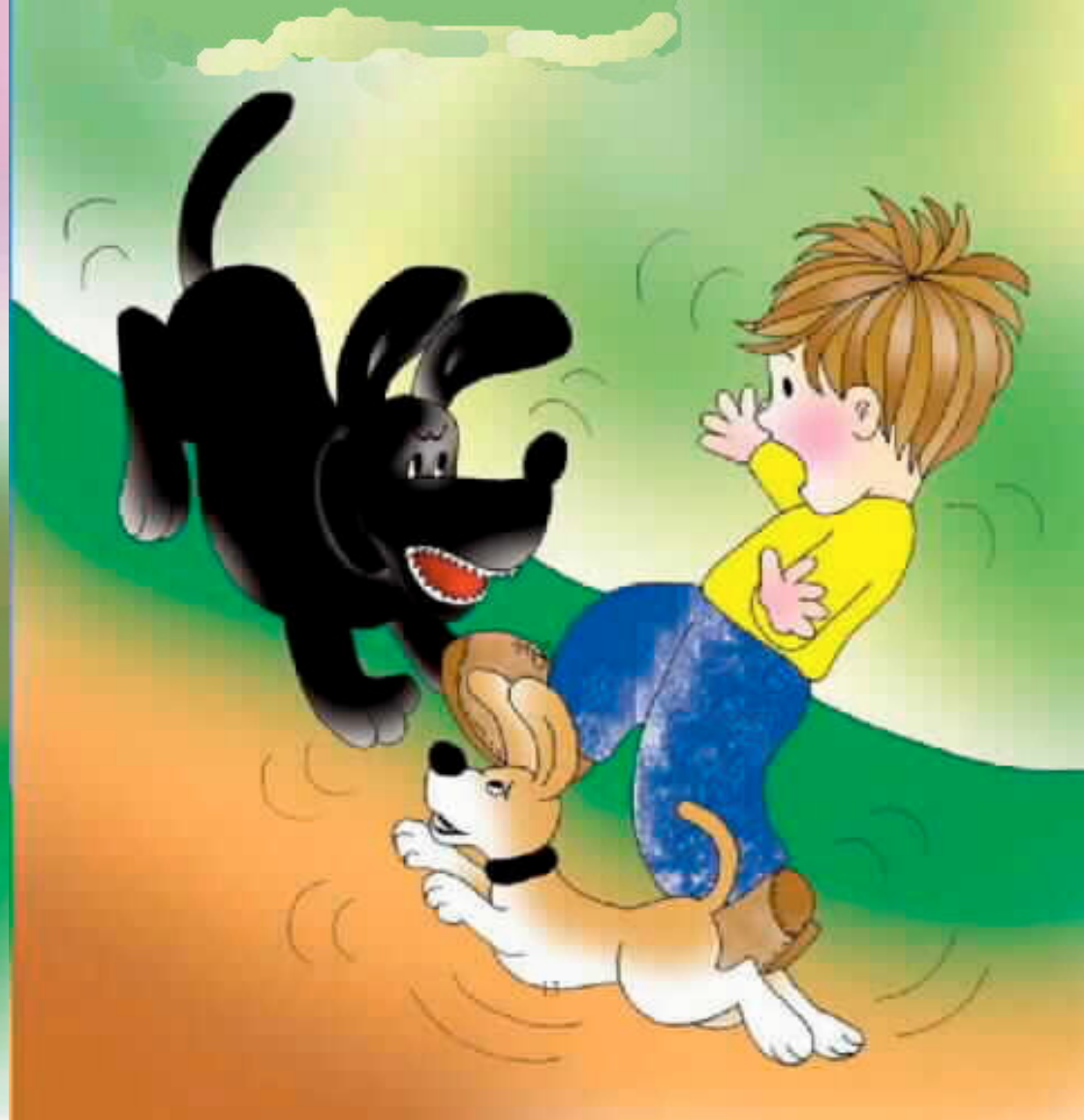

הוא התנפל על הכלב הגדול ונהם כמו שעוד לא שמעתי אותו קודם.
והוא נלחם עם הכלב השחור.
גור מסכן! הוא לא יכול היה לגבור על הכלב הגדול!

ומה קרה בסוף?
כן, יאפי שלי ניצח! הכלב השחור נבהל
וברח כמו גור קטן, עם זנב בין רגליו.
יאפי שלי חזר אלי כמו גיבור.
כי באמת הוא היה גיבור. הוא הציל אותי.
אז ידעתי כי הוא באמת אוהב אותי מאוד.

הייתי מאושר.
הייתי גאה על המאבטח האישי שלי.
יאפי המאבטח שלי!
הצדעתי לו בכבוד.